

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **U. I. T.**, narozený dne X.
státní příslušnost Turecká republika
zastoupen advokátem Mgr. Umar Switat
sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2022, č. j. CPR-37808-8/ČJ-2022-930311-T221

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2022, č. j. CPR-37808-8/ČJ-2022-930311-T221 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný nevyhověl jeho žádosti o propuštění ze zařízení podle § 129a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobce podal žalobu prostřednictvím žalovaného ke Krajskému soudu v Ostravě. Krajský soud v Ostravě

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

postoupil věc Městskému soudu v Praze usnesením ze dne 29. 12. 2022, č. j. 19 A 32/2022-16.

II. Žalobní body

2. Žalobce má za to, že je napadené rozhodnutí nezákonné. Nesouhlasil se závěrem žalovaného, že uložení zvláštních opatření by bylo neúčinné, neboť žalobce má dostatek finančních prostředků. Žalobce navrhl složení kauce a nic nenasvědčuje nebezpečí, že z území členských států Evropské unie nevycestuje a bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce na území České republiky vyhledal a uhradil právní služby advokáta, je právně zastoupen, má dostatek finančních prostředků k uspokojení základních životních potřeb, dostatek prostředků na zajištění pobytu na území až do doby jeho vycestování, na úhradu nákladů spojených s vycestováním, včetně prostředků k obstarání náhradního cestovního dokladu za účelem vycestování. Žalobce je finančně zajištěn a navrhuje okamžité složení kauce a nákladů spojených se správním vyhoštěním. Žalobce bude v případě propuštění ze zajištění k dispozici na adrese svého právního zástupce, oznámí policii adresu místa pobytu, na které se bude zdržovat, ev. včas v souladu se zákonem o pobytu cizinců oznámí každou jeho změnu, složí finanční záruku, bude se osobně hlásit ve stanovené lhůtě u policejního orgánu.
3. Žalobce je držen v podmínkách srovnatelných s vězením. Přehodnotil svůj postoj k projednávané věci. Neprodleně si zajistí cestovní doklad a vycestuje do Turecka. S ohledem na uvedené okolnosti by měl žalovaný přistoupit k uložení mírnějších opatření za účelem vycestování.
4. Žalobce se sice dopustil protiprávního jednání, ale domnívá se, že tento pouhý fakt není důvodem pro nevyhovění žádosti s ohledem na finanční záruku a úhradu nákladů spojených s vycestováním. Není jasné, na základě jakých skutečností má správní orgán pochybnosti, že by žalobce nespolupracoval a neplnil navrhované povinnosti.
5. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Rozhodnutím je omezena svoboda pohybu žalobce i jeho soukromý život. Žalobce dovozuje porušení článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článku 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách.
6. Správní orgány i soudy jsou povinny se kdykoli v průběhu řízení zabývat všemi skutečnostmi, které jsou významné k posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života zajištěné osoby. Žalovaný řádně neproověřil a nevzal v úvahu reálné finanční možnosti žalobce. Správní orgán řádně nepřezkoumal trvání důvodů zajištění ani splnění podmínek pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.
7. Žalobce zároveň požádal o přiznání odkladného účinku. Tuto žádost odůvodnil tím, že mu v případě vycestování hrozí újma, která spočívá v nebezpečí porušení jeho základních práv, včetně práva vyčkání posouzení této žaloby, neboť nepřiznání

odkladného účinku by mělo za následek ukončení pobytu žalobce na území České republiky.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce byl rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 23. 9. 2022, vydané pod č. j. KRPA-309967/19/ČJ-2022-000022-MIG zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Rozhodnutí o zajištění žalobce nabylo právní moci dne 30. 9. 2022.
9. Dne 16. 11. 2022 byla Ředitelství služby cizinecké policie doručena žádost o propuštění účastníka řízení ze zařízení dle § 129a zákona o pobytu cizinců. Žádost byla podána ve lhůtě podle ustanovení § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem ke skutečnosti, že k žádosti byla přiložena plná moc vystavená na jméno jiného zmocnitele jménem F. B., nikoli na žalobce, byl dne 23. 11. 2022 vyzván k odstranění nedostatků podané žádosti. Dne 6. 12. 2022 byla žalovanému doručena správná plná moc, čímž byly odstraněny nedostatky podané žádosti. Dne 12. 12. 2022 bylo žalobci doručeno napadené rozhodnutí, kterým žalovaný nevyhověl žádosti žalobce o propuštění. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí prostřednictvím žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě.
10. Žalovaný uvedl, že žalobce žádné rozhodné relevantní skutečnosti ani důkazy, kterých se dovolává, jak v žádosti o propuštění, tak ani v žalobě neuvedl. Skutečnosti, že se chce vrátit do své vlasti i složit finanční záruku uvedl až v žalobě, nikoli v žádosti o propuštění, z čehož je zřejmé, že žalovaný tuto námitku zkoumat nemohl. Žalobci byla během zajištění v přítomnosti tlumočníka několikrát nabídnuta možnost návratu do Turecké republiky v rámci projektu dobrovolného návratu. Žalobce tuto možnost vždy odmítl.
11. K ostatním námitkám se žalovaný vyjádřil v rozhodnutí o žádosti o propuštění. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Žalovaný zároveň uvedl, že žalobce byl dne 22. 12. 2022 v rámci realizace správního vyhoštění za doprovodu eskortujících policistů dopraven do Turecké republiky.

IV. Obsah správního spisu

12. Žalobce byl zajištěn rozhodnutím ze dne 23. 9. 2022. Žalovanému byla dne 16. 11. 2022 doručena žádost žalobce o propuštění ze zařízení podle ustanovení § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce v této žádosti uvedl, že má za to, že je zajištění nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života s ohledem na jeho rodinné poměry v Turecku. Důvody jeho zajištění netrvají, neboť jeho přítomnost a dosažitelnost v České republice lze zajistit jinak. Má dostatek finančních prostředků. Je schopen zajistit si cestovní doklad sám. Nabídl složení finanční záruky v částce 20 000 Kč. Policii oznámí adresu místa pobytu na území České republiky, na které se bude zdržovat, bude plnit povinnost oznámit policii aktuální adresu místa pobytu, složí peněžní prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, bude se hlásit osobně na policii v době stanovené, obstará si náhradní

cestovní doklad a bude plnit stanovené povinnosti a uložené opatření, které povede k úspěšné realizaci vyhoštění. Zajištění je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Je držen v podmínkách srovnatelných s vězením. Citově a materiálně velmi strádá. Je si vědom svých povinností plynoucích z rozhodnutí o správním vyhoštění. Jeho chování neodůvodňuje setrvání v zajištění. Osobní chování žalobce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisejí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, jsou nepřijatelná. Správní orgán rozhodne o zajištění jen v nezbytných případech. V případě žalobce neexistuje důvod domnívat se, že by výkon správního vyhoštění mařil.

13. Z rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 23. 9. 2022, č. j. KRPA-309967-19/ČJ-2022-000022-MIG, vyplývá, že žalobce byl dne 22. 9. 2022 zadržen, neboť na území České republiky pobýval bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. Žalobce uvedl, že o azyl nikde nežádal a chtěl cestovat do Belgie. Českou republikou pouze projížděl. Do Turecka vycestovat nechtěl. Je dospělý, soběstačný a schopný se o sebe postarat. Na území České republiky nežijí žádní jeho příbuzní, naopak celá jeho rodina žije na území domovského státu. Na území České republiky nemá žádné závazky nebo pohledávky. Správní orgán neshledal možnost uložit zvláštní opatření za účelem vycestování. Na území České republiky nemá žalobce stálou adresu, dle jeho vyjádření má všechny své osobní věci u sebe, neboť Česká republika je pouze tranzitní zemí na cestě do Belgie. Složení peněžních prostředků není možné, neboť žalobce v protokolu o výsledku uvedl, že v současnosti nemá žádné finanční prostředky, resp. disponuje minimální finanční hotovostí. Správní orgán dospěl k závěru, že finanční prostředky, jimiž cizinec aktuálně disponuje, jsou v nedostatečné výši. Správní orgán neshledal žádnou záruku, že žalobce bude dodržovat povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené, což je podloženo skutečností, že nectí zákony České republiky. Jeho dobrovolné vycestování z území České republiky, potažmo Evropské unie, nelze v žádném případě očekávat, což potvrdil i svojí výpovědí do protokolu. Neplnil by povinnost zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Uložení tohoto zvláštního opatření považuje správní orgán za neúčelné, neboť žalobce opakovaně porušuje právní předpisy, čímž dává jasně najevo, co si myslí o právním řádu České republiky. K neuložení zvláštních opatření přistoupil správní orgán z důvodu nebezpečí, že žalobce i nadále z území České republiky neodcestuje, resp. vycestuje na území Belgie, kde svým pobytem zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie. Tento závěr je podložen jeho vědomým porušením právních předpisů. Správní orgán svůj závěr opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38. Trvání zajištění bylo stanoveno na 90 dní.
14. Z protokolu o výsledku žalobce vyplývá, že žalobce z Turecka vycestoval dne 19. 9. 2022. Uvedl, že má u sebe přibližně 250 eur. V Belgii chce pracovat a vyřídit si azyl. Celá jeho rodina žije v Turecku. Převaděči za celou cestu z Turecka zaplatil 7 500 eur. K otázce týkající se možnosti uložit zvláštní oprávnění žalobce uvedl, že finanční prostředky nemá. Rovněž se na území České republiky nenachází žádná osoba, která by byla ochotna složit finanční kauci za něj. Adresu pobytu hlášenou ani pevnou nemá. Neví, zda by se mohl chodit hlásit na policii. Není mu známa nějaká překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území České republiky.

15. Napadeným rozhodnutím nebylo žádosti žalobce vyhověno a žalovaný rozhodl, že žalobce se nepropouští. Žalovaný zkoumal, zda žalobce splňuje podmínky uvedené v § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce je podle § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců povinen v žádosti uvést veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává a označit důkazy. Je ve vlastním zájmu žalobce, aby k podání žádosti a v řízení o ní vyvinul procesní aktivitu ve formě předestření hodnověrných tvrzení a hodnověrných důkazů, neboť pouze z jeho tvrzení nebo prostřednictvím jím předložených důkazů a učiněných důkazních návrhů může správní orgán v řízení zjistit a ověřit splnění zákonem stanovených podmínek pro případné vyhovění předmětné žádosti. Žalovaný zkoumal, zda trvají důvody, pro které byl účastník řízení zajištěn nebo zda jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Z protokolu o výslechu ze dne 23. 9. 2022 je patrné, že účastník řízení, byť si je vědom svého neoprávněného pobytu, nehodlá dobrovolně vycestovat do svého domovského státu. Žalovaný shledal, že žalobci nelze uložit zvláštní opatření oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. V České republice žádné známé ani příbuzné nemá. Nikdy zde nebyl a jeho úmyslem je dostat se do Belgie, kde chce pracovat a požádat o azyl. Do Turecka se vrátit odmítá. Neskýtá žádnou záruku, že bude oznamovat místo pobytu na území a na daných místech se zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. Žalobce žádným způsobem nedoložil existenci či možnost opatření dostatečných finančních prostředků a nezná státního občana České republiky nebo cizince s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území České republiky, který by peněžní prostředky za něj složil. Nelze užít ani zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť ze strany žalobce neexistuje předpoklad, že bude toto opatření dodržovat, neboť sám neměl snahu v zákonné lhůtě vyhledat správní orgán za účelem legalizace pobytu na území, nectí zákony České republiky a po celém území České republiky se pohyboval neoprávněně. V případě žalobce je aplikace zvláštního opatření zcela vyloučena ustanovením § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť jde o cizince, u kterého je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. Žalobce sice nabízí složení finanční záruky ve výši 20 000 Kč, tato částka je však nedostatečná a žádost o složení kauce u věcně příslušného orgánu nepodal. Neuvedl žádnou adresu, kde by se po propuštění zdržoval. Nemá žádný platný cestovní doklad, v České republice nemá zajištěné žádné stálé ubytování, nemá zde žádné blízké známé či příbuzné. Žalobce postavil většinu své argumentace na slibech dodržování uložených zvláštních opatření po případném propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců, jejichž splnění považoval žalovaný za velmi nepravděpodobné. Zásah do rodinného života žalobce není větší, než v době před zajištěním. Žalobce může s rodinou komunikovat prostřednictvím sociálních sítí internetu či telefonu. Zajištění žalobce je časově omezené a délka procesu ověřování totožnosti je zpravidla závislá na součinnosti a spolupráci, kterou je cizinec ochoten poskytnout. Žalobce odmítl nabízenou možnost dobrovolného návratu, která by realizaci správního vyhoštění urychlila a pobyt v zařízení pro zajištění zkrátila. Argumentace nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce je zcela irelevantní, neboť celá rodina žalobce se nachází v Turecku. Žalovaný zároveň konstatoval, že v tentýž den (16. 11. 2022), kdy přijal žádost žalobce o propuštění ze zařízení, přijal dalších pět podání žádostí stejného právního zástupce s naprosto identickým obsahem

(vyjma osobních údajů žadatelů). S ohledem na tuto skutečnost má žalovaný za to, že se zřejmě jedná o účelová podání.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Podle § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *cizinec je oprávněn podat policii žádost o propuštění ze zařízení, ve které je povinen uvést veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává a označit důkazy. Policie cizince nevyzývá k odstranění vad žádosti. Policie zkoumá, zda trvají důvody, pro které byl cizinec zajištěn, popřípadě pro které byla doba zajištění prodloužena, nebo zda jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. O žádosti policie rozhodne bez zbytečného odkladu.*
18. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
19. Podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců *policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.*
20. Žalobce předně nesouhlasil se závěrem žalovaného, že uložení zvláštních opatření by bylo neúčinné, neboť žalobce má dostatek finančních prostředků. Městský soud neshledal tuto námitku důvodnou. Žalobce ve své žádosti o propuštění ze zařízení nabídl složení finanční záruky ve výši 20 000 Kč. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že je tato částka nedostatečná, čemuž musí městský soud přisvědčit. Soud konstatuje, že žalovaný mohl své rozhodnutí v tomto ohledu důkladněji odůvodnit a uvést, v jakém rozpětí by musela být finanční záruka v případě žalobce složena, lze však dospět k závěru, že částka 20 000 Kč je nedostatečná. Finanční záruka má být ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, které správní orgán vyčíslil např. v případě cizince z Maroka na 362 567 Kč (rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 1. 2022, č. j. 33 A 1/2022-23) a v případě cizince ze Srbska na 130 000 Kč (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2017, č. j. 1 Azs 303/2017-23). Soud má zároveň za to, že by složení finanční záruky v této výši nezajistilo, že by

žalobce v souladu se svým původním plánem neodcestoval do Belgie, čímž by byl zmařen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce v rámci výslechu uvedl, že za cestu do Evropy převaděčům zaplatil 7 500 EUR. Městský soud má za to, že za daných okolností by složení finanční záruky ve výši 20 000 Kč mohla být pro žalobce de facto přiměřená částka pro dokončení své cesty do Belgie.

21. Městský soud zároveň souhlasí s hodnocením žalovaného, že v případě žalobce je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu, a tudíž s ohledem na § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců nelze zvláštní opatření uložit. Žalobce od počátku svého zajištění uváděl, že chce cestovat do Belgie, přičemž územím České republiky pouze projížděl. Přestože žalobce ve své žádosti uvádí, že v jeho případě neexistuje důvod domnívat se, že bude rozhodnutí o vyhoštění mařit, žalobce tuto skutečnost ničím nedokládá, naopak lze na základě jeho dosavadního chování a dle jeho vyjádření dospět k závěru, že by v případě propuštění ze zařízení mařil výkon rozhodnutí a pokračoval by v plánované cestě do Belgie. Žalobce neuváděl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by byl jakkoli motivován setrvat na území České republiky, dobrovolně vycestovat, resp. vyčkat na výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Pravděpodobnost vycestování žalobce do jiného smluvního státu vysoce převyšovala nad pravděpodobností, že si žalobce v České republice najde ubytování, oznámí policii adresu a bude vyčkávat na výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Tvrzení v žalobě, že bude po propuštění k dispozici na adrese svého právního zástupce, nebylo součástí žádosti o propuštění ze zařízení. Městský soud považuje toto tvrzení za nejednoznačné, jelikož není zřejmé, zda měl žalobce bydlet u svého právního zástupce, nebo měl být kontaktní prostřednictvím svého právního zástupce. Ani v jednom z těchto dvou případů přitom nelze dospět k závěru, že by bylo na místě uložit zvláštní opatření za účelem vycestování, neboť pravděpodobnost pokračování žalobce v cestě do Belgie byla vysoká. Samotná skutečnost, že by žalobce mohl případně bydlet u svého právního zástupce, neposkytovala žádnou záruku nevycetování na území jiného smluvního státu a nedokládala motivaci žalobce setrvat na území České republiky.
22. Městský soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života žalobce. Rodina žalobce pobývá na území Turecka a lze souhlasit s žalovaným, že zajištěním nedošlo k omezení jeho rodinného života, neboť se svou rodinou může být v kontaktu obdobně jako před zajištěním. Zároveň žalobce pobýval na území České republiky ke dni zajištění pouze po dobu jednoho dne. Žalobce tak nemá na území České republiky žádné sociální vazby. Lze tedy shrnout, že skutečnosti obsažené ve spisu nenasvědčují tomu, že by toto rozhodnutí mohlo představovat nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života žalobce.
23. O žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě městský soud nerozhodoval. Soud přezkoumával rozhodnutí o nepropuštění žalobce ze zařízení, nikoli rozhodnutí o správním vyhoštění. Přiznáním odkladného účinku by tak bylo možné navrátit stav před vydáním napadeného rozhodnutí, tj. před vydáním rozhodnutí o nevyhovění žádosti o propuštění ze zařízení. Přiznání odkladného účinku by proto nemohlo vést k propuštění žalobce ze zařízení. Žalobce svou žádost o přiznání odkladného účinku zároveň odůvodňuje tím, že by nepřiznání odkladného účinku mělo za následek ukončení jeho pobytu na území České republiky, čímž by mu vznikla nenahraditelná újma. Přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o nevyhovění žádosti o

propuštění ze zajištění však nemá žádný vliv na výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Přezkum rozhodnutí o nepropuštění žalobce je zároveň vázán krátkými lhůtami pro vydání rozsudku. Vzhledem k tomu, že městský soud rozhodl o samotné žalobě bezodkladně, bylo by rozhodování o přiznání odkladného účinku žalobě bezpředmětné.

24. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. ledna 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně